

De helft van twee is één.

Verliefd, verloofd en getrouwd binnen zes passionele maanden. En tel er twee bijna volwassen kinderen en een puber van de bruidgom bij, die qua leeftijd prima aansluiten bij haar eigen vriendenclubje.

Op huwelijksreis in hun golfje diesel vraagt ze hem terloops wat ze de komende eerste gezamenlijke zomer zullen gaan doen. IJsland lijkt haar helemaal de max. 'De kinderen komen een maand', verstoort hij haar dromen losjes en ongewild. 'Maar je hebt toch maar drie weken vakantie?' reageert ze nog redelijk rustig. 'Klopt,

maar zij twee maanden, en de helft van twee is één, zie je, daarmee ben ik akkoord gegaan in het contract met mijn ex.'

'Wanneer heb je dat verdomde ding dan getekend? Ik was er toen toch al?' 'Ja, ik kende jou net, maar jij hebt toch in feite niets met dat contract te maken?' *O nee?!*

'Wil je even aan de kant gaan staan?', vraagt zij misselijk van schrik. En hij, die de aanwezigheid van zijn kinderen even natuurlijk vindt als ademen, voldoet gekwetst aan haar verzoek.

Zij herstelt zich omwille van hem, vangt de jongste een week lang in haar eentje op en gaat vervolgens samen met haar man en diens hele kluit kinderen op een camping zitten, waar ze tenten helpt opzetten, kookt, afwast, een twaalfjarige in de katoenen slaapcabine naast zich duldt en met grote moeite één enkel privé-avondje met haar nieuwbakken echtgenoot regelt. Hij vindt dat een leuke verrassing, maar heeft er niet zelf aan gedacht: zijn formule van geluk was voor die vakantie al volmaakt vervuld en zal voor de rest van hun gezamenlijk leven niet helemaal overeen komen met de hare.

Het moet gezegd, de man is van goede wil, zij doet haar best en de kinderen zijn kinderen. Die laatsten houden zich dus niet aan afspraken, ruimen hun troep niet op, vergeten alles, beschouwen haar in goeie buien als een vage vriendin, in slechte buien als het manusje van alles, maar zeker niet als moederfiguur en nog minder als persoon waarvan ze huisregels hebben aan te nemen. Dat hun moeder haar 'Barbiepapa' noemt, draagt niet positief bij tot de erkenning van haar moeilijke rol.

De oudste krijgt samen met zijn vriendin een kind en zij ziet haar stoere vent in een oogwenk veranderen in een kwijlende opa. Dat is slikken. Zij is beslist geen oma. Ze is nog niet eens moeder. Ze kan de stromen vertederde aandacht die plots een andere richting op gaan dan de hare niet zo goed begrijpen.

Ze wil ook een kind, dan kunnen zij en haar man weer focussen, ditmaal op samen papa en mama zijn. Het kindje komt. Voor vader was het niet zo nodig geweest, maar hij beseft dat zij ook offers brengt en gunt haar een eigen gezin. Hun kindje is een jaar jonger dan zijn oom.

De puberzoon wordt volwassen en krijgt eveneens een kind, dat tien jaar jonger is dan zijn stiefzus. De oudste gaat weg bij zijn vriendin en trouwt met een meisje dat een stuk jonger is dan hij (zo vader zo zoon).

Dan wordt de vader vijfenvijftig en trakteert al zijn kinderen met aanhang op een weekje chalet in de Ardennen.

Het bonte gezelschap komt samen, er worden herinneringen opgehaald, ze koken in steeds wisselende ploegen, wandelen in groepjes, botsen soms, verzorgen oud zeer en bespreken hoe nieuw zeer kan voorkomen worden.

Ze ontdekken door een week lang ononderbroken samenzijn, dat anderen leuker zijn dan ze dachten, andere dingen gezegd en gedaan hebben dan ze via derden van elkaar gehoord hadden, dat de ene niet zo bazig is als hij lijkt en de ander niet zo onderdanig als ze lijkt, dat sommigen onverwachte humor hebben, anderen talenten om te zorgen, weer anderen veel initiatieffkracht.

Ze ontdekken vooral dat ze allemaal mensen zijn. En niet de spoken die ze in hun angsten, en jaloezie en misverstanden weleens van elkaar maakten.